

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'UNGLA DEL REI DELS DRAGONS

(Conte xinès)

(Acabament)

Dibuixos per D'IVORI

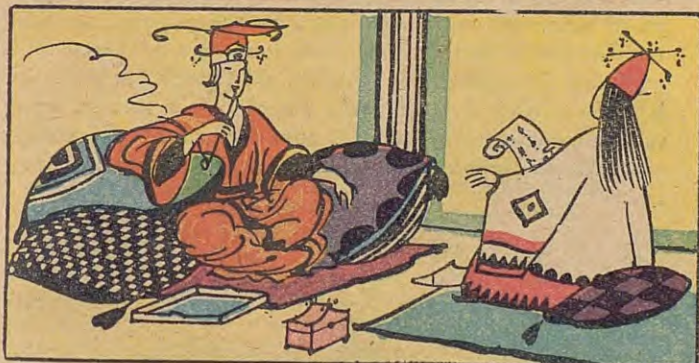
— Ja que comprens la poesia — digué la desconeguda a Jade Pur — ets digne d'ésser ajudada. El cofret que conté l'ungla fou llençat a la mar i una ona el portà als meus peus. Jo l'he re-

galat a la gran Sacerdotessa de Ten-Sio-Dai-Tsin, la deessa del Sol. Ves i canta-li el meu poema. Ben segur que ella, en canvi, et donarà la relíquia.

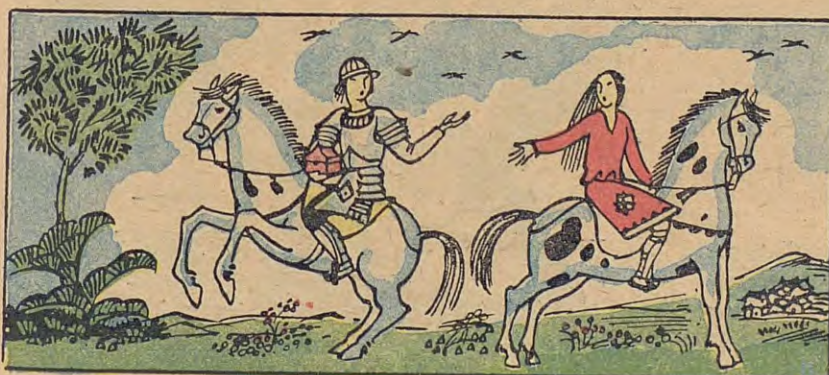
I li entregà el poema escrit sobre seda blanca. Jade Pur es sentia capaç de cantar-lo bé, i seguí el consell de la dama desconeguda. Un cop arribada, fou revestida de cerimònia i conduïda a la gruta

de la Sacerdotessa on li donaren un instrument musical. La servidora de la deessa del Sol fumava una petita pipa, envoltada de núvols de fum.

Restà tan encisada del bell cant de Jade Pur, que li donà la relíquia sense fer-se pregar gaire. Aleshores la donzella corregué a reunir-se amb el fill del Mandari.

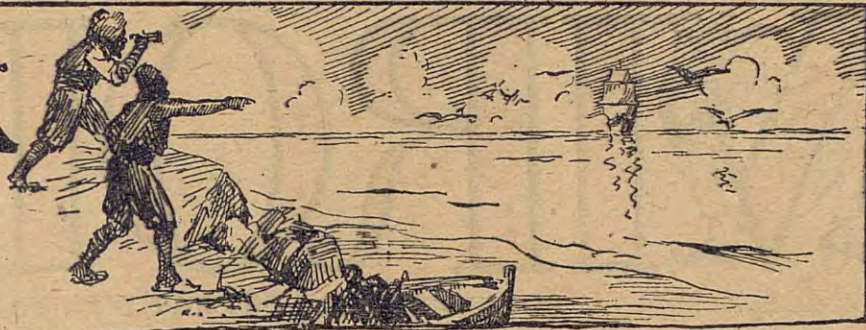
Folls de contentament i animats per un ferm sentiment amorós, retornaren a la Xina. Abans de separar-se, prometeren reveure's i casar-se. I amb el semblant trist, però gonflat el cor d'esperança ell se'n anà vers son pare

i ella a la humil barraca on pogué tenir la joia de reveure l'àvia i el seu germanet Perfum Cremat.

SILEX

NOVEL·LA
D'AVENTURES

(Continuació)

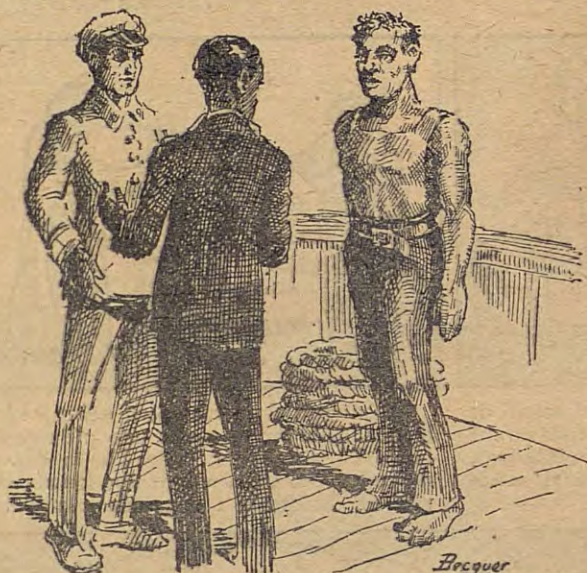
— Estimat Silex... Si abans no li negava, ignorant de l'esperit que el movia, vol que ara torni enrera? Mail — I afegí, somrient, alhora que saludava a la manera militar. — A les seves ordres, senyor capità! Tinc diner situat gairebé a totes

cara major eficàcia guerrera al magnífic jot, que per sa estructura tenia tots els caires d'un torpediner.

En Genís Gimennells, el jove capità Silex, així anomenat per sa gosadia i la seva fermesa de caràcter, no hauria pogut somniar una embarcació més pràctica per als seus propòsits. Demés, el concurs de la bossa del Marquès era utilíssim en l'empresa que anava a començar, més ben dit, que estava començant, car la nau feia via vers els penyasegats de les costes marroquines.

Nazim-Ali disposava d'una nau misteriosa, car tots els marins que havien tingut la dissort de topar-lo en la seva ruta, la descrivien d'una faisó distinta. Deien uns que era un bergantí, pintat de negre àdhuc en el velam; altres sostenien que tenia tota la blancor immaculada d'una gavina; per uns era la carcassa d'una vella nau de guerra desguassada, que Nazim-Ali havia sabut adaptar amb destresa a ses necessitats; per altres un submarí que disfressava amb tramoia de teatre la seva llisura de combés; no mancava qui tingués per cert que no hi havia bergantí, ni carcassa, ni submarí, sinó una goleta que Nazim-Ali havia fet pintar amb coloraines extravagants, fins a desfigurar de lluny la seva línia natural... Sense les víctimes que portava fetes Nazim-Ali, sense els danys irreparables ocasionats a la marina mercant, s'hauria pogut creure que el famós corsari, no era més que una fantasia de marí avorrit en les solituds immenses de l'Oceà.

Genís Gimennells i el Marquès de Ràvena, després de beure el xampany, donaren una passejada per la nau, examinant-la curosament i prenent nota dels queviures i municions de què podien disposar. El recompte fou ben satisfactori.

Becquer

les places del món, i vostè ja sap que la meua fortuna pot cobrir les despeses de l'excursió... Vostè pot fer i desfer al seu gust!

— O, gràcies, gràcies, amic Marquès... La seva mà... Vull estrènyer-la a pleret... Des d'ara, junts, junts sempre, fins a triomfar o a morir... Per la memòria de la meua santa mare profanada! Pel record d'aquell vellet màrtir! — jurà, solemnement, el capità Silex.

— Per mon propi honor i per l'honor de l'Itàlia, capità! — jurà, a la vegada, el noble Marquès de Ràvena.

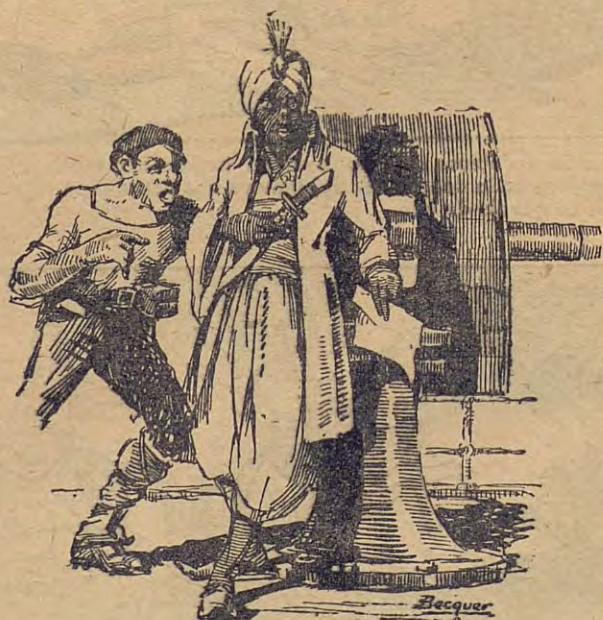
I l'or fos d'unes copes de xampany que relluïen al raig del sol, segellà aquell jurament.

II

En Trinquetada

El «Lluerna» era l'orgull d'unes dressanes; aparellat per a vela i motor, fornit de tots aquells elements de confort que la grossa fortuna del Marquès permetia, en cas de perill podia transformar-se en vaixell de guerra, per a lluitar amb un vapor o amb una nau de vela.

La tripulació, ben pagada i curosament escollida entre homes de mar, avesats a tota mena d'operacions nàutiques, enrolats molts d'ells entre la marineria de guerra, donava en-

Becquer

(Continuarà)

L'ESPERANCETA XICA

Text de n'ALFONS ROURE

En una terra llunyana governava un rei jove i instruït, menut, que no pujava quatre pams de terra, i que tenia tan mal geni que tota la Cort estava esverada, car, cada dos per tres, per la futesa més insignificant, feia tal penjarella de cortisans, que al reialme s'acabaven les cordes.

Aquest rei es deia Simonet, tercer d'aital nom, i el poble, donada la seva rabior crònica, li havia tret per motiu «el bitxo».

En Simonet III «el bitxo», es passava el dia en el seu palau, rosegant-se les dents i clavant tants cops de peu a terra, que les floses de marbre de les cambres totes sorollaven. Però la seva rabior, no li provenia pas d'un motiu arbitrari i poca-solta. La causa del seu tarannà irascible era degut a què tenia orgull i una ambició sens mesura. I com a tots els ambiciosos succeeix, la major part de les coses que anhelava no les podia alçar i es sentia infeliç i la seva ànima era un sac de ràbia, de veri i de fel.

Cada jorn, al caient de tarda, en Simonet, cansat d'estomacar ministres i malmetre servents, sortia del palau i anava a passejar pels confins solitaris del seu jardí. A aquella hora i indret la dolcesa del cap al tard el corpenia, la cançó enyoradissa de les fonts li arribava a l'ànima i les passades dolçíssimes del rossinyol li feien venir les llàgrimes als ulls... I llavors, en mig d'aquella soledat, en Simonet es trobava davant d'ell mateix i es confessava sincerament.

— Que infeliç sóc!

Un dia, en llençar aquest clam, sentí una veu vora seu que li preguntava:

— I per què sou infeliç?

En Simonet III «el bitxo», es girà amb cara ferrenya vers l'indret d'on la veu sorgia i es veié davant d'una noieta esparracada i miserable, que tenia els ulls grossos i blaus i un somriure dolçíssim a flor de llavis.

— I per què sou infeliç? — insistí preguntant la noia, davant la mirada del rei menut i rabiut.

— Què sé jo — exclamà en Simonet acotant la testa, domenyat per la dolcesa d'aquella noieta. — Hi ha algú en el món que no en sigui? No ho ets tu també, tan plena de paracs i de misèria?

— Jo no en sóc pas, senyor! — féu la donzella. — Al contrari, sóc molt feliç, jol... De xica, la mare m'havia dit moltes vegades que jo era pobreta, tan pobreta, que ni les puces que hi havia al breçol, ni les formigues que niaven en els recones de la cambra, eren meves. I quan, en fer-me gran, he vist que la llum del sol, l'aigua de les fonts i les flors dels prats eren per mi, jo que em creia no tenir res, he sentit una tal alegria, que la vida m'ha semblat un corriol ple de felicitat!

En Simonet «el bitxo» rumià una estona i murmurà:

— És natural que tu siguis feliç i jo no en sigui!

I recordà, que durant la seva infantesa, quan badava la boca davant de la lluna i feia «ohl oh!», li deien els servents de la Cort: «Us agrada, senyor? És la lluna... I és vostra!», i quan picava de mans davant del sol, li deien: «Es el sol, missenyor! És el sol, i és vostre!...» I quan siguié gran, volgué guardar-se el clar de lluna, intentà abastar els raigs del sol i no pogué aconseguir-ho... L'avors es sentí infeliç i es tornà rabiut.

En Simonet restà una llarga estona pensatiu, amb el cap cot i les llàgrimes rodolant-li cara avall.

— La felicitat també s'és feta per a vós, senyor! — li digué la noia per aconhortar-lo.

En Simonet aixecà la testa, i preguntà a la donzella:

— Com te dius, mosseta?

— L'Esperanceta xica, senyor, em diuen al llogaret.

— Doncs bé — féu en Simonet — vols casar-te amb mi, Esperanceta xica?

— No — li respongué la noia. — No vull perquè no m'estimeu.

— Mira que sóc el rei, i... — en Simonet anava a dir «i et faré feliç», però recordà que la noia ja n'era, s'esmenà i acabà dient — ...i necessito aprendre d'ésser feliç!

L'avors l'Esperanceta xica es sentí condolguda d'en Simonet, i li proposà:

— Si voleu, el que faré serà viure a palau fins el dia que conegui que m'estimeu de debò. L'avors ens casarem. Mentrestant aniré ensenyant-vos d'ésser feliç, però m'heu de prometre una cosa.

— Què t'haig de prometre?

— Que sereu obedient a quant us ordeni

— T'ho prometo!

I en Simonet III «el bitxo» i l'Esperanceta xica feren cap a palau.

* * *

A la Cort hi hagué un gros enrenou amb l'arribada de la donzella esparracada i a en Simonet se li inflaren les mans de tan repartir nates als cortisans que eren irreverents amb ella.

Heu's aquí que arriba l'hora de sopar, en Simonet es repapa en el seu seient davant la taula, i diu al reboster:

— Que em portin aquells faisans que vareig enviar a cercar a Pèrsia, per a regalar-me el paladar!

Arriben els faisans, amb una olor de platillo que enamorava, i l'Esperanceta s'encara amb el rei:

— Senyor, aquests faisans feu-los portar als pobrets que a la porta del palau esperen un mos de pa per apaivagar la gana.

— Mira que potser els rependrà el ventrell — protesta el rei.

Però l'Esperanceta recordà a en Simonet la promesa que li havia fet i aquest no tingué altre remei que llepar-se els bigotis i obeir l'ordre de la noia.

A l'endemà, en Simonet volgué sortir a passejar i ordenà al seu escuder:

— Que em portin aquell corser àrab, que és el millor que trepitja els camins de la terra.

Però l'Esperanceta intervé, i li diu:

— Aquest corser, senyor, regaleu-lo a aquell gitano vell, que mora a un recó de la plaça, que fa dos mesos que brega per vendre un ase nafrat i no pot aconseguir-ho, pobre home!

— És que aquest corser no el podrà cavalcar!

— Però en farà quartos! Demés, senyor, recordeu-vos de la vostra promesa i no contradieu el que us ordeno.

En Simonet es conformà, i durant una pila de dies a cada cosa que desitjava, l'Esperanceta l'obligava a què se'n desféss... I acabà que el rei, com que el que ambicionava tampoc havia d'ésser per ell, no ambicionà res. Per què ambicionar, si no podia gaudir-se'n? I l'ànima d'en Simonet anà omplint-se d'una gran dolcesa, es sentia més feliç cada dia, i el mal geniòt anà minvant-li d'aital manera, que arribà a tenir un tarannà tan mansoi com qualsevulga dels seus súbdits.

Una tarda que, acompanyat de l'Esperanceta i la seva escorta, en Simonet es passejava per un bosc, en passar per una casa humil, sentí una flaire tan agradosa que envià un dels patges, perquè s'enterés del que cuinaven en aquella casa. Retornà el patge als pocs moments, i li digué:

— Senyor! Couen unes coques amb confitura que diuen «Menja'm!»

— Veges si t'en volen vendre una! — féu en Simonet, amb la boca plena de salivera.

El patge obei l'ordre, i retornà portant a en Simonet una coca fumejant i olorosa, coberta de cabell d'àngel i poncem. En Simonet donà una ullada al seu envolt i veié els ulls de l'Esperanceta fets a ell.

— Bona nit, coca! — pensà el rei.

I poc a poquet, anà atansant-se el menjar a les dents, esperant l'ordre de la noia per a repartir-la. Però l'Esperanceta callava, i el rei es sentí tant feliç que l'alegria resplendia al seu rostre, i abans de clavar la primera mossegada, sentí un impuls dintre seu, partí la coca i en donà una meitat a la donzella:

— Té, Esperanceta xica, que fa cara d'ésser bona!

La noia, somrient, prengué el bocí de coca i començà a menjar. Quan se l'hagué acabat digué a en Simonet:

— Si encara penseu igualment que aquella tarda que em vareu conèixer, avui escoltaré les vostres paraules d'amor.

— Oh! — féu el rei, radiant de joia. — Avui és el primer dia feliç de la meua vida!

* * *

En Simonet III «el bitxo» i l'Esperanceta xica es casaren i visqueren molts anys, siguent sempre molt feliços.

Quan el rei ja era vell, ningú de la Cort se'n recordava de què durant la seva joventut l'havien anomenat en Simonet III «el bitxo», car, llavors tothom li deia en Simonet III «el tros de pa».

I tot per obra i gràcia de l'Esperanceta xica, que és una mosseta que tots hem de procurar trobar en nostra ruta per la vida.

ALFONS ROURE

Nit de Sant Pere

I

Entre la granítica muralla de l'estimba, els penyals de la qual s'elevaven a una alçària vertiginosa i el remoli de les onades, que com bandades de gossos àvids de rossegar-los s'hi abalançaven sense treva, s'hi estenia una petita llenca de platja, tan amagada, que més que res, semblava un discret refugi per una parella d'enamorats.

Vora mar reposava una barqueta; vora l'estimba — i tan arropada a ella, que la roca viva feia de paret de fons — s'alçava modestament una cabana, que no podia motejar-se de misèria, malgrat sa misèria, en gràcia a lo riallera i pintoresca que era.

La barca era d'en Pere, el vell pescador; en la cabana hi vivien ell i la Paula, sa muller, als que la gent de les platges veïnes — és dir, menys allunyades — creien centenaris, a causa, segons deien, d'haver-los coneguts sempre vells.

En Pere i la Paula eren dos vellets alegres com una parella de gafarrons i sans com dues pomes roquetes. Varen casar-se molt joves i molt pobres, van construir-se un niuet en aquell recó de món, allunyats de tothom, i allí havien viscut i envellit sense adonar-se'n, estimant-se igual que el primer dia, sens donar-se compte de què els anys passessin i arribant a oblidar que darrera d'aquella estimba hi hagués més terra, i que a dreta i esquerra hi haguessin unes altres platges més espaioses i poblades.

No era d'ells tot el mar que al davant d'ells s'estenia, que els cantava de dia i de nit, i que amb tanta lliberalitat proveïa a llur sosteniment? Què més, doncs, podien desitjar?

Per altra part, l'escassa terra que, a força d'anys i de centúries, les pluges i les tramuntanes havien anat arrencant a l'estimba, havia estès al peu de la mateixa una faixa que la perseverància i afanys de la Paula havien acabat per convertir en un hort on conreava llegum i verdures suficients per completar i variar els seus àpats que, consumits sempre amb bona gana i en santa pau i harmonia, els semblaven els més saborosos i exquisits que poguessin imaginar-se.

Tots els matins aparellava en Pere la seva barqueta i es feia en mar, de la qual mai tornava amb les mans buides; la Paula l'ajudava coratjosament en la tasca de treure la barca i amarrar. I en sorgir les xarxes si havien sofert algun desperfecte, estendre-les a assolellar, i donar quatre punts a la vela per reparar algun esquinç o descosit, es passava la tarda.

El més mínim incident que li hagués ocorregut en mar a en Pere, o el més insignificant no-res que li hagués passat a la Paula en el hort, eren motiu per llargues converses, amb

lo qual arribava l'hora de sopar; s'aplegaven els dos vellets en la cabana i s'adormien com dos benaventurats breçats per la monòtona non-non de les onades com per la cançó d'una mare amorosa.

II

— Pere — li digué la Paula aquella tarda; — demà és el teu sant.

— El nostre sant, hauries de dir; perquè encara que jo no em digués Pere, Sant Pere seria el patró de nosaltres dos perquè ho és de tota la gent de mar.

— Es cert, però de tu ho és dues vegades, per ésser pescador i per dir-te Pere; per això l'estimo tant, tant, que per mi no hi ha altre sant en el cel. Em sembla — i que els demés sants em perdonin si peço — que estant bé amb Sant Pere ja ho estem amb Nostre Senyor.

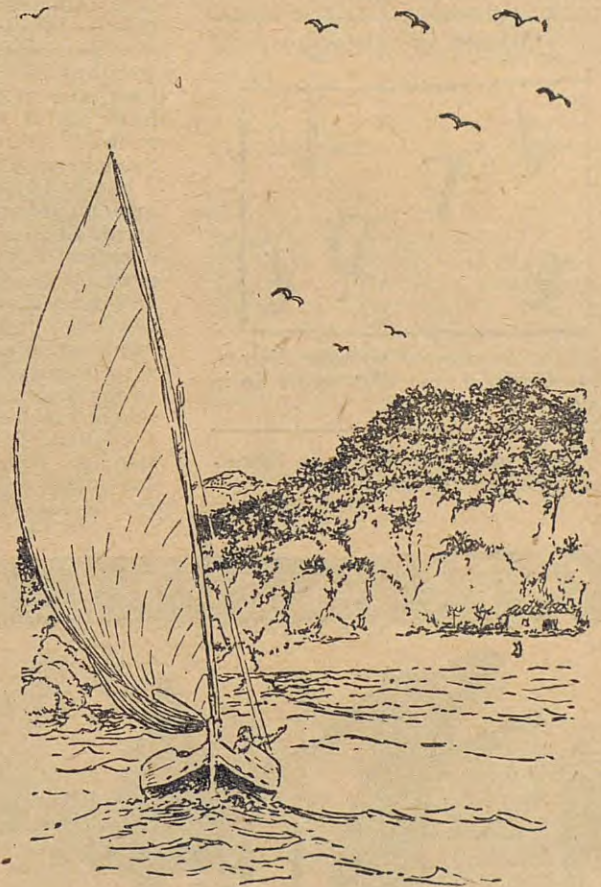
— Es clar que sí; com que ell era... com que diguéssim el segon de bord; tant és així que va confiar-li les claus del cel. Així és que allà no hi entra ànima viventa si a ell no li sap bo. Ja veus, doncs, si és cosa d'estar-hi bé amb ell!

— I hi estem i sempre hi hem estat; i bé ens ho ha donat a entendre ell mateix concedint-nos sempre lo que li hem demanat.

— Que et conservi la salut i l'alegria és lo que jo li he demanat un any darrera altre any.

— I jo, que et conservés l'alegria i la salut; i ja veus que mai s'ha fet el sord ni el desentès.

— Es un gran sant!

(Cont. a...)

UN RETALLET DE CADA COSA

BALL DE LA CASSOLETA (Joc d'infants)

Aquest joc generalment el fan noies. Posant-se en rodona, donant-se les mans i fent sardana, canten:

Entreu-hi tots
al ball de la cassoleta.
Entri-hi vostè,
senyora...

Ací es diu el nom d'una de la rodona, l'anomenada, passa al mig a ballar tota sola, mentre les altres continuen fent sardana i cantant.

Entri-hi vostè,
que la ballarà bé.
Ací veureu com salta,
ací veureu com balla.
Porta mantellina
d'estovalla fina,
coll de tortuga
que tota se belluga.
Ací veureu com balla,
ací veureu com salta.
Si prou ha saltat,
si prou ha ballat,
que s'entorni
al meu costat.

I llavors, la noia del mig, s'entorna amb les del rotllo i comença altre cop el joc, fins que han ballat totes soles al mig de la sardana, després de l'una l'altra. Si la que balla al mig és airosa i sap moure's amb gràcia, és molt distret veure'l jugar.

LLETRES ESCAMPADES

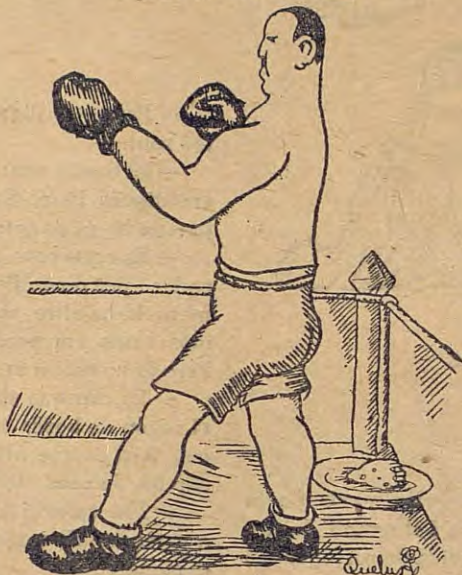

Tenint en compte aquestes lletres, cal trobar-hi el nom d'un poble de la costa.

L'home que no llegeix bons llibres,
no és més que mig home.

O. KHUMPAK

TRENCA-CLOQUES

On és l'àrbitre i el contrincant d'aquest boxador?

L'EMPERADOR I EL MUSIC

En 1809, en el mes de maig, Haydn estava malalt i molt afeblit car tenia setanta-sis o setanta-set anys (la data del seu naixement és incerta: 1732 o 33;) caminava apoiat del braç d'un criat. Estava entristit de saber les armes austriacques batudes i les franceses prop de Viena on arribaren el 10 i entraren el 13, després de la capitulació de la vila defensada per una guarnició desmoralitzada i per un arxiduc incapacitat.

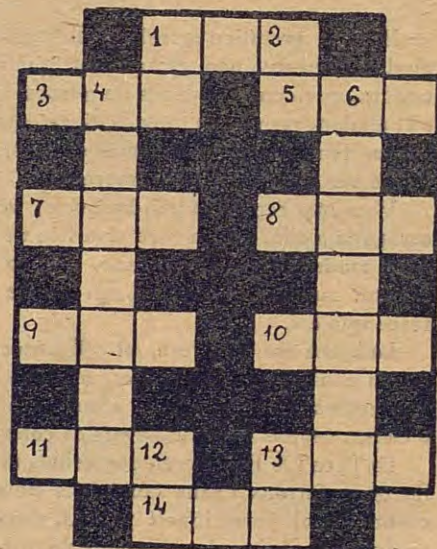
El 14, ell estava assegut al piano, quan un gran moviment es féu en el carrer on ell vivia, que és actualment el carrer d'Haydn. S'apropà peniblement a la finestra, l'obrí, i veié un grup de soldats francesos a la seva porta entremig de gent del poble visiblement excitats i alarmats. Un instant després, un oficial es presentà a la seva cambra. Li preguntà si ell era el senyor Haydn i amb molt respecte i amabilitat, li digué que l'Emperador Napoleó, havia ordenat que s'establís una guàrdia d'honor en la seva porta, per honora el seu gran talent i asse-

gurar la seva tranquil·litat. Aquesta comunicació, omplí de joia el vell Haydn. Dos centinelles restaren, en efecte, en la seva porta en servei permanent.

Quan morí, disset dies més tard, Napoleó féu seguir el seu enterrament per una companyia i li rendí les honors militars.

Quan vegeu un ocell, penseu que és un fill de Déu, tan necessari com nosaltres mateixos, i que ell contribueix a què la terra sigui tan bella, i és una pinzelladeta de color i un so de música que forma part d'aquest quadre tan ben pintat i d'aquesta harmonia tan dolça i tan grata que anomenem la *Naturalesa*. — J. M. DE SAGARRA

MOTS CREUATS

Horizontalment: 1 Peix; 3 Aparell per parar l'automòbil; 5 Bestia de càrrega; 7 Passió d'avorriment o aversió; 8 En aquest moment; 9 Propietari d'un negoci; 10 Conducció natural d'aigua; 11 Exaltació de fúria; 13 Per sostenir els fils del telèfon; 14 Ho fa qui té calor.

Verticalment: 1 Nota musical; 2 Als forns ne tenen; 4 Missió del Redemptor; 6 Peix popular; 12 Del joc de cartes; 13 Aliment primordial.

GRAN CONCURS

N.º 49 — MIQUEL PAGÉS

N.º 50 — JOAN GAY

N.º 51 — FRANCESC SOLÀ

N.º 52 — JOSEP LLUCH

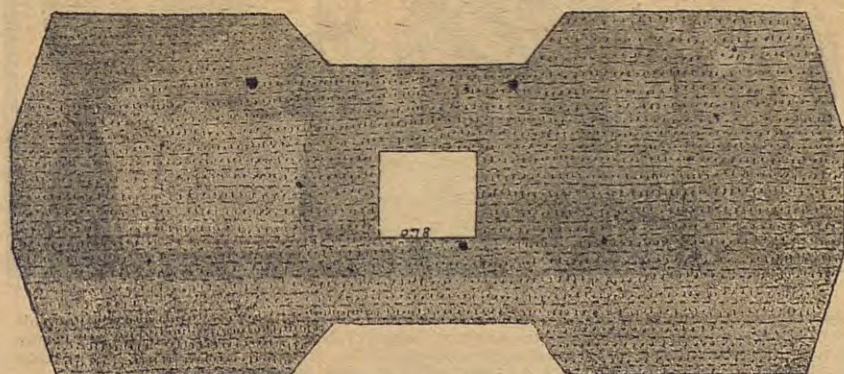
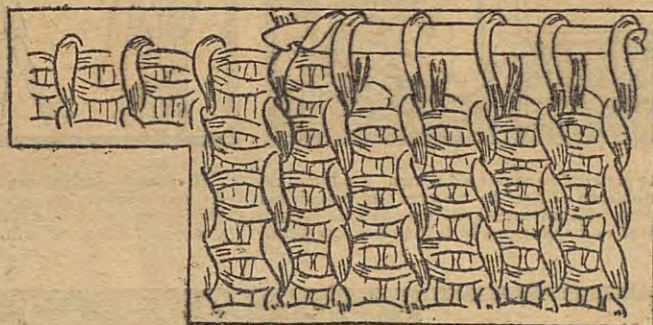
PER A LES NENES

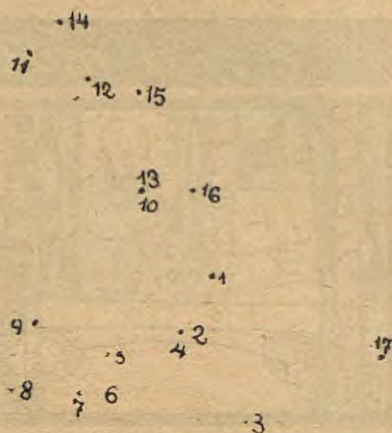
Aquest vestidet es fa d'una sola peça. Es comença pel baix del davant. Amb aquest patró es veu la forma que ha de tenir. Un cop fet, es cus dels costats i a baix s'hi pot posar, per sota, una tira de roba amb traus i botons per cordar-lo. Les mànegues són una tira recta.

Amb el dibuix ja es veu bastant clar com és el punt. Per a començar, es fa una cadeneta del llarg que es necessita. Acabada la cadeneta, es fica el ganxet al segon punt, s'agafa llana amb el ganxet, es fa passar pel mateix punt i queda una baga en el ganxet. Es va continuant fins acabar la cadeneta. Aleshores per tornar endarrera, es tenen d'anar desmuntant les bagues, una després de l'altra, això es fa agafant llana amb el ganxet fent-la passar per la baga, tornant a agafar llana i passant-la per les dues bagues.

TALLARETA

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

Es un producte de la naturalesa que acostuma a sortir per la tardor sense que ningú es cuidi de regar-lo ni de sembrar-lo. Generalment, l'home sols es cuida de collir-lo i ficar-lo al cistell. Es troba dessota els pins, amagat entre la bardissa i els llocs on no hi toca massa el sol. Moltes vegades, quan el cerques no el trobes i altres te'l trobes a sobre que no te'n adones. La família dels bolets es nombrosíssima i per tal motiu, a França està proposada per al Premi de la Repoblació. De bolets n'hi ha de moltes menes, en castellà ne diuen *hongos* o *setas* i cada u se'ls menja quan li ve bé. El bolet més gros que coneixen els castellans, és l'*hongo* que el fan servir de barret. Si hom ne menja de verinosos els quals abunden molt, es fàcil que els acabi de pair al dipòsit judicial de l'Hospital Clínic. El bolet més espontani, és el que es proporciona a la canalla en compensació d'alguna malifeta. Una mà de bolets acostuma a perjudicar l'organisme donant al pacient una mena de lassitud general i una apetència extraordinària d'arnica i aigua de cop.

SALOMÒNIC

Solucions al número anterior

Lletres escampades: Calafell.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 53 — FRANCESC PRIETO

N.º 54 — S. TORRUELLA

N.º 55 — JOAN MONGAY

N.º 56 — RAMON GALI

La malaltia del noble lord

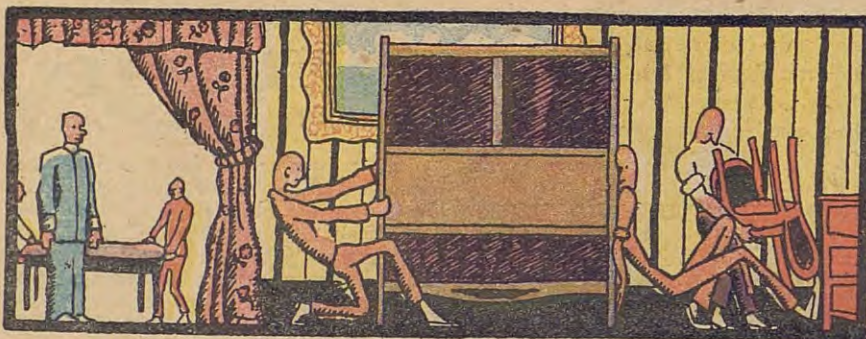
— Ja heu pres les darreres disposicions? — va preguntar l'eminent Dr. Stanley Hewett, metge particular del rei d'Anglaterra, a un noble que l'havia enviat a buscar a mitja nit. Un gemec feble del malalt, fou la resposta.

— No? Doncs telefonau al vostre notari, feu venir els tres vostres senyors fills sense perdre un minut, crideu el vostre secretari. — En un tres i no res la casa del lord es veié trasbalsada d'una faisó extraordinària.

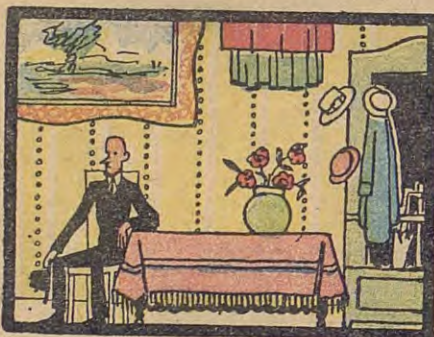
Un criat anà a despertar els tres senyors fills del noble lord, un altre cercava el notari i un tercer preguntava a l'eminent doctor Hewett si tenia d'anar a avisar la Parròquia. — No — digué aquest. — Ja t'avisaré.

Els uns anant a buscar gent i els altres a casa, tots els criats anaven en dança. Els llums de totes les estances s'encengueren i fins els mobles deixaren el lloc de costum per ocupar els que les circumstàncies imposaven. Tot prenia un aire inusitat; una febre escabellada rodava arreu, bellugant-ho tot, retentint els alens i fent oblidar completament la tranquil·la quietut d'aquelles hores en els dies normals.

El notari, parlant esverat amb el secretari del noble senyor, ja esperava, quan arribaren els tres senyors fills, vivament commoguts i desitjant i tement alhora, d'ésser a lloc.

El de les «pompes fúnebres» — al qual ningú no havia enviat a buscar — seia pacientment en el rebedor, esperant el bon negoci. Mentrestant, en la cambra del noble lord on els

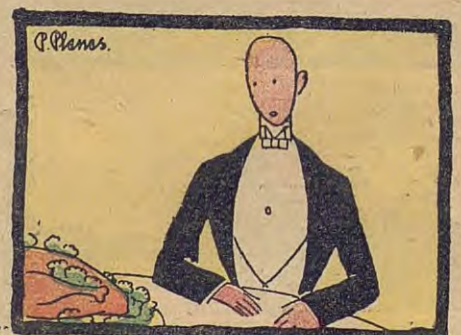
criats es trobaven reunits, el malalt — qui no sabia avenir-se de la gravetat del seu cas, car ell es sentia fort — acoblà les energies que li robava l'ensurt rebut i amb veu tremolosa per la por d'un horrible desengany s'atreu a demanar a l'eminent Dr. Hewett: — Es de debò, senyor doctor, que estic del tot perdut? Es tanta la gravetat, que no deixi entreveure cap esperança?

— Greu, greu, en realitat no ho esteu pas — va respondre el metge famós. — Ben segur que avui mateix us podreu llevar i anar als vostres quefers ben tranquil·lament com teniu per costum.

— Doncs així — exclamà el noble lord — per què heu fet cridar tota aquesta gent? — Perquè senzillament, no he volgut ésser l'únic imbecil al qual hagueu fet llevar a mitja nit sense motiu.

La lliçó iou eficaç. El gran senyor s'hi pensarà una mica abans de cridar el metge a mitja nit quan un altre capó farcit no pugui acabar de passar.

P. Planas.